

Grafit, a vakvezető kutya blogja 7. rész [#grafitblog](#)

Kedves Olvasóim!

Ugye nagy izgalommal vártátok már kiképzésem történetének folytatását? 🤗
Ott tartunk tehát, hogy már megismerkedtem a városi és falusi környezettel. Mindent tudok a világról! Most már jöhet a szakmai kiképzés, az, hogy majd hogy kell a gazdámot vezetni! Tudom azt, hogy séta közben csak gazdimra figyelhetek. 🤗 Amikor pórázon megyek nem szabad húznom kicsit sem, úgy kell mennem, hogy a fejem ott legyen a gazdim lábánál.

Elérkezett az idő tehát, hogy megkapjam munkaruhámat, amire igaz, hogy az volt írva még, hogy „tanuló”, de rendkívül büszke voltam magamra, s Tüske mama is nagy meghatottsággal járt körül.

Nagyon izgalmas dolgokat tanultam meg, hogy amikor rám teszik a hámat, egy kicsit kell húznom, s legalább egy lépéssel a gazdim előtt kell mennem. Ha hámban megyek, a fenekem van a gazdim térdénél. Minderre azért van szükség, hogy biztonságosan tudjon követni arra, amerre vezetem. Felhívnám tehát a figyelmeteket kedves olvasóim arra, hogy ha ti segítetek egy látássérültnek akkor hagyjátok, hogy Ő fogjon meg benneteket, s egy lépéssel előtte menjetek, hogy érezze azt, hogy merre haladtok. Ha kíséritek őt, nagyon fontos, hogy ne engem zavarjatok a munkában, hanem gazdim másik oldaláról vezessétek őt. 🗨️

Látjátok, hogy milyen okos vagyok! Fogadjátok meg tehát a tanácsomat, mert nagyon hasznos! Ne hogy azt higgyétek, hogy mi ugatással vagy csengőszóval jelezzük, hogy mi van előttünk, hiába ugatnánk neki, hogy merre van az oszlop, nem érti a nyelvünket, én bezzeg értem, ha azt mondja, hogy jobbra menjek vagy balra, de neki beszélhetek én a magam nyelvén, úgy sem azt teszi amit mondok!

Egyszer adódott egy nagyon vicces történet. 🤗 Képzeljétek el, hogy már nagyon büszke voltam magamra, hogy szépen enyhén húztam a hámban a kiképzőt, kicsit előbbre mentem úgy azt ahogy kell, ügyesen, szépen. A „mesterem” is nagyon meg volt velem elégedve. Akkor odajött egy férfi, megállította az oktatómat, s azt mondta, hogy rossz nézni azt, ahogy húz ez a kutya, majd Ő megtanít engem, hogy ne húzzak. 🤗 Hmm... Nem szeretném mondani, hogy ő mit válaszolt erre, azt inkább megtartom magamnak. Én is nagyon felháborodtam, hogy én ne tudnék viselkedni a Tüske mama legrendesebb gyereke! 🤗

Felvettem a tempót, szép lassan mentem hisz igaz a mondás, hogy „Lassan járj, tovább érsz!”

Az oktatóm azt mondta, hogy ha ilyen ügyes vagy Grafikám, akkor most megtanuljuk, hogy meg kell állni a járdaszegélynél. 🟡 Az úttesten végre mehetek gyorsabban is, hisz mihamarabb át kell jünni a túloldalra egyenes vonalban. Amikor átérünk, akkor is meg kell állni a szegélynél mikor én már felleptem, mert amilyen ügyetlen a gazdim még megbotlik itt nekem a végén! Itt viszont nagyon szigorú szabályok vannak ám, mert csak akkor indulhatok el, ha a gazdám meggyőződött róla a fülével, hogy át lehet menni, s kiadja

nekem a parancsot. !! A lámpát meg végképp nem látjuk mi kutyák, mert nem esik látóterünkbe, hisz messze és magasan van. Ti is sokat tudtok azzal segíteni látássérült gazdinknak, ha szóltok, hogy zöld a lámpa, vagy azt, hogy lehet menni. Nagyon fontos, hogy ne nekünk kutyáknak szóljatok, hogy „Gyere, hozd őt, vezessed!” mert mi kizárólag csak rá hallgatunk és figyelünk, s ezzel bennünket csak zavartok munka közben. !!

Mára be is fejezem, kitűnő orrommal és időérzékeléssel vacsorát sejtetek! 😊

A kiképzésem fonalát egy következő alkalommal tovább gombolyítom.

Most elköszönök! 🐾

Találkozunk a következő szerdán!

Üdvözlök mindenkit: Grafit

